

lighed tabe sin Gyldighed 3 Aar efter Forfaldsdag.

Til § 42 g.

Det er i Indledningen omtalt, at Forældelsesreglerne for bortkomne Obligationers Vedkommende kan anvendes til samme Formaal, som tilsigtes ved Mortifikation, idet Udstederen efter Forældelsesfristens Udløb kan udbetale Obligationens Beløb til den, der har mistet Dokumentet, uden Risiko for at komme til at betale endnu en Gang til en eventuel Erhverver af Obligationen. Ifølge Lov af 28. Januar 1871 § 2 kan Finansministeriet saaledes efter Forældelsens Indtræden udbetale en (Ihændehaber-) Statsobligations Beløb til den, der har anmeldt Obligationen som bortkommet, inden der er gaaet 5 Aar af Forældelsestiden. Ogsaa for andre offentlige Obligationers Vedkommende er det Praksis at udbetale Beløbet til Anmelderen, naar Forældelsesfristen er udløbet.

Denne Fremgangsmaade skyldes nu vel særlig den Mangel ved de nugældende Regler om Mortifikation, at mange Ihændehaberobligationer overhovedet ikke kan mortificeres, jfr. Forordning af 7. Februar 1823 § 2. Men selv naar disse Regler ændres som af Kommissionen foreslaaet, kan der i mange Tilfælde være Brug for en saadan Ordning som Supplement til Mortifikationsinstituttet.

Den her foreslaaede Regel er ganske overensstemmende med den tilsvarende Regel for Kuponer, som findes i Udkast til Lov om Gældsbreve § 25, 2det Stykke, jfr. Bemærkningerne hertil. Fra Loven af 1871 § 2 afviger den navnlig ved, at Anmeldelsen blot skal være foretaget inden Forældelsesfristens Udløb, og at det udtrykkelig forlanges, at Anmelderen skal antageliggjøre sin Ejendomsret. Naar denne Betingelse er opfyldt, har Anmelderen til Gengæld et Retskrav paa Udbetalingen. Det bør saa vidt muligt allerede ved Anmeldelsen bringes paa det rene, om Betingelsen er opfyldt. Hvor meget der maa kræves i saa Henseende, er for saa vidt overladt til Udstederens Skøn, som ingen nærmere Regler herom opstilles; men hvis Udstederen ikke finder Anmelderens

Ejendomsret tilstrækkelig antageliggjort, maa Anmelderen som ovenfor antydet kunne indbringe Spørgsmaalet for Domstolene. — Reglen gælder naturligvis ikke for de i § 42 c omhandlede Obligationer.

Til § 49.

Ændringen tilsigter at udtrykke, at det Bortfald af Fordringen, der sker i Medfør af 2det Punktum, har samme retlige Karakter som Bortfaldet ifølge 1ste Punktum. Deraf følger navnlig, at § 25, 2det Stykke, ogsaa maa anvendes, hvor Fordringen er faldet bort i Henhold til § 49, 2det Punktum.

Til § 50.

Ændringen er en nødvendig Følge af den Ændring, der foreslaas gjort i § 32.

Til § 51 a.

Naar ny Forældelsesregler indfører kortere Forældelsesfrister, plejer man at anvende en Overgangsregel svarende til § 49, se § 19 i Lov Nr. 259 af 28. Juni 1920 om Indførelse af dansk Formueret i de sønderjydske Landsdele. Ligesom Gældsbrevsudkastet i øvrigt i saa vidt Omfang som muligt giver sine Regler Anvendelse paa ældre Gældsbreve, har man imidlertid ment at burde gøre det ogsaa her. Navnlig af Hensyn til Forældelsesreglernes Betydning for en Fordringshaver, der har mistet sit Gælds-brev, vilde det være meget uheldigt, om de nye Regler først kunde anvendes 10 eller 20 Aar efter Lovens Ikrafttræden. Naar der gives en saa rundelig Frist som 3 Aar efter Lovens Ikrafttræden, synes der ikke at kunne rejses Betæneligheder mod at anvende de nye Regler.

Til § 52.

Da de nye Regler i Kapitel 5 a. træder i Stedet for Bestemmelserne om Forældelse af Statsobligationer i Lov Nr. 18 af 28. Januar 1871, foreslaas ogsaa denne Lov ophævet.